

Bordeři paní Auerbach jsou příjemnými společníky i v bytě

Dá se s nimi mluvit

Vždy ji přitahovala lovecká kynologie. Dlouhé roky se věnovala chovu a výcviku německých krátkosrstých ohařů a jezevčků, aktivně pracovala v klubech, pro obě plemena se stala rozhodčí pro exteriér i pro výkon. Proč svou pozornost po tolika letech obrátila k border teriérům a dokonce se stala jejich poradkyní chovu?

Zašli jsme se paní Aleny Auerbach zeptat osobně. Dalo by se čekat, že nadšená příznivkyně myslivosti a chovatelka, která při odchovech loveckých plemen téměř dvakrát „obrátila abecedu“, bude sídlit někde na venkově. Místo toho nás přivítala v prvním patře historického domu v samém centru Prahy.

„Ale nebojte se, psi o výběh ošizeni nejsou,“ upozornila nás paní domu a hned

na začátku nás dovedla na prostornou zahradu překvapivě skrytou ve vnitrobloku pražských domů.

„A většinu času stejně trávíme na venkově, jsem tam členem mysliveckého sdružení, takže Trickymu a Ledíkovi ke spokojenosti nic nechybí.“

Jak a proč jste se vůbec odhodlala k poměrně radikální změně a z klasických „loveckých plemen“, jakými jsou němečtí ohaři i jezevčci,

jste přešla na v té době poměrně neznámé border teriéry?

Vlastně za to z velké části může tamní revír. Je hodné členitý, plný pískovcových útvarů a roklí, a jezevčci, hlavně trpasličí, kterým jsem se věnovala více, měli problémy ve sněhu a na naháňkách. Ani pro ohaře to nebylo ideální: není tam drobná zvěř, a tak měli málo možností k loveckému vyžití. Zatoužila jsem po psu, který by byl „něco mezi“, s delšíma nohama, než

má jezevčík, ale ne tak velkém, jako je ohař, a přitom lovecky dobře a všestranně využitelném.

A proč jste si z mnoha možných variant vybrala právě border teriéry?

Byla to tak trochu náhoda, i když zase ne úplně. Někdy v roce 2000 jsem se na poradě rozhodčích kolegům svěřila, že pro sebe hledám nového psa. A shodou okolností zrovna Petr Dvořák (*pozn. red. šéfredaktor Světa psů*) poznamenal něco v tom smyslu: „Slyšela jsi už o border teriérech? Zatím jich tady moc není, ale všichni si je chválí, jak jsou pracovití a přitom ovladatelní.“

Musím se přiznat, že do té doby jsem toho o nich opravdu mnoho neslyšela, i když o jejich existenci jsem pochopitelně věděla. Začala jsem se pít po informacích a zpracovávat rodinu, což mi tak úplně nevyšlo, protože když jsem všechny nahnala na výstavu, nikomu z nich do oka zrovna nepadli.

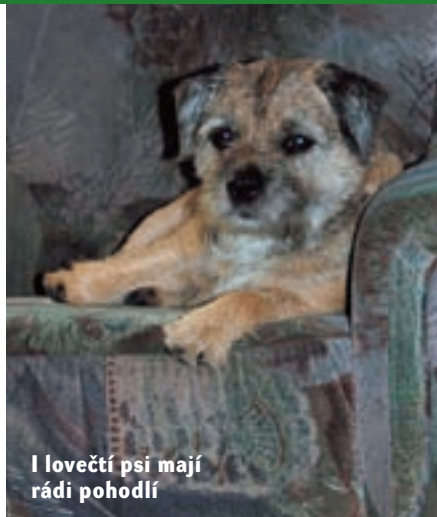
„Nic moc,“ shodli se... On to opravu není pes, který by se všem lidem zalíbil na první pohled, ale já už jsem byla chybná drápkem a nevzdala jsem se. Když jsem se nedlouho potom dozvěděla, že někde v Rokycanech ještě mají volné tříměsíční pejsky, hned druhý den ráno jsem se tam jela podívat. A večer jsem už měla doma Trickyho.

Bylo to možná rozhodnutí poněkud unáhlené, ale naštěstí jsem nikdy neměla důvod ho litovat. A to proto, že hned z toho prvního pejska se vyklubal výborný pomocník při lovu, navíc interšampion a hlavně skvělý společník pro celou rodinu.

Takže co je podle vás na border teriérech tak úžasného?

Tak především jsou to úžasné komunikativní psi, já říkám, že se s nimi dá mluvit. Velmi dobře reagují na všechno, co jim člověk řekne, bez nějakého nátlaku - který mimochodem špatně snášejí - v podstatě udělají cokoliv. Také jsou to velcí hračičkové, sami vidíte, jak spolu naši dva psi neustále řádí, a to už zdaleka nejsou nejmladší.

Myslivci to neuslyší rádi, ale jsou opravdu sladcí - nevím, jak lépe to vyjádřit: něžní, mazlíví, citliví. Ač to jsou teriéři, doma nám nikdy nic nezničili. Neříkám, že nemají také své „mouchy“, ale to bývá záležitost spíše individuální. I když obecně bývají snášenliví, zažila jsem i bordery, kteří se prali. Takže tu snášenlivost bych s klidným svědomím na 100 procent potvrdit nemohla. Také s utíkaním někdy trochu zlobí, ale třeba proti jezevčíkům se vracejí rychleji zpátky. Ale jsou i border

I lovečtí psi mají rádi pohodlí

teriéři, které by ani nenapadlo „zdrhnout“. Tady je těžké zobecnovat.

A potom je tu srst. Je pravda, že na úpravu jsou mnohem méně nároční než větší teriéři. Z vlastní zkušenosti ale nemožu potvrdit to, co se někdy píše: totiž že v bytě neztrácejí chlupy. Když se tady roz-

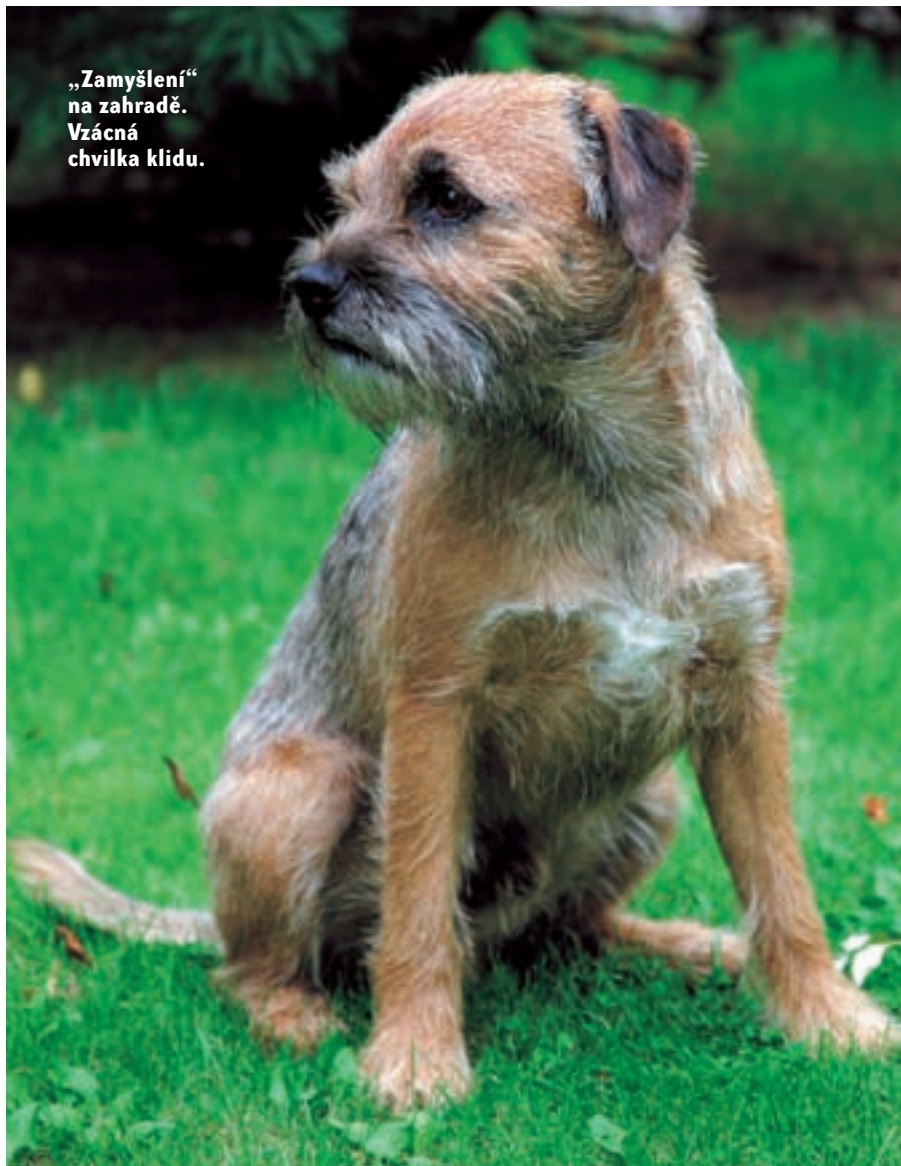
hlédnete, sami vidíte, že to není tak úplně pravda. S chlupy povalujícími se všude po bytě se potýkám po celý rok.

A jak splnili vaše očekávání, co se práce týče?

Velmi dobře. Připravit je na zkoušky je velmi jednoduché, mají dobré přirozené vlohy. Kupodivu ačkoliv mají kratší mordu, mají výborný nos - díky skvělému čichu je dokonce jeden border teriér cvičen jako specialista na vyhledávání drog ve věznici na Borech.

Dobře se uplatňují při norování, při práci v podzemí jsou rozvážnější než jiní teriéři, více přemýšlejí, což není na škodu. Jsou poměrně všestranní, uplatňují se na dohledávkách, naháňkách. Někteří borderi dokonce i velmi dobře aportují, ale to už není pravidlem.

Milují vodu a jsou výbornými pomocníky při honech na kachny, kde někteří pracují stejně dobře jako třeba ohaři, ale samozřejmě ne všichni. Border teriéři jsou klidnější než ostatní teriéři, lépe se

„Zamyšlení“ na zahradě. Vzácná chvílka klidu.

Rozhovor s Alenou Auerbach

cvičí a v neposlední řadě s nimi zdaleka není tolik práce, co se úpravy srsti týče, jako třeba s foxteriéry nebo velšteriéry.

Jste poradkyní chovu pro border teriéry. Dokázala byste odhadnout, jaké procento štěňat se dostane mezi myslivce a jaké do běžných rodin?

Na to je těžké odpovědět, protože pokud vím, tak žádné statistiky v tomto směru nejsou vedeny. Faktem je, že plemeno je mezi myslivci velmi oblíbené.

Odhadovala bych, že myslivci jsou zatím v převaze, ale stále více štěňat končí jako rodinní psi a vedle toho se výborně uplatňují při různých sportech jako agility a coursing.

V těchto oblíbených sportech mají borderi jednu velkou výhodou - není totiž vůbec žádný problém, aby je i při závodcích úspěšně vedl dětský psovod, dejme tomu dítě od 10 do 15 let. Rozkřiklo se to a zájem mezi adepty těchto soutěží o ně stoupá.

Přitom border není žádné módní plemeno se všemi negativy, která k tomu patří. Ceny štěňat se stále drží na velmi rozumné výši, jistě i proto dosud nejsou v popředí zájmu množitelů a „bezpapírá-

Společná hra na zahradě v centru Prahy

ci“ se mezi nimi objeví jen výjimečně. Nevyplatí se to. Naštěstí.

Jaká je současná úroveň chovu v naší republice?

Určité by mohla být lepší, ale špičkoví psi jsou myslím srovnatelní se špičkami ze zahraničí. Je třeba vzít v úvahu, že u nás se mnoho chovatelů rekrutuje z řad myslivců, a těm jde většinou - aniž bych to chtěla nějak hodnotit, koneckonců sa-

ma se pokládám za myslivce - především o pracovní výkony, o exteriér už méně.

Naši borderi jsou často dost velcí a mohutní. Výška není u bordera stanovena, pouze obvod hrudníku. Staré pravidlo říká: kam strčí border hlavu, tam projde celý. Jinými slovy - nesmí mít příliš široký hrudník. Jeho kostra má být spíše drobnější, nikoli mohutná. To vše se daří v chovech dodržovat se střídavými výsledky.

Pro koho se podle vás border teriér hodí?

Nechci tvrdit, že je to pes pro každého, ale myslím, že tohle plemeno je schopno vyhovět širokému okruhu lidí. Jak těm, kteří touží po praktickém a skladném pomocníkovi při lovu, tak sportovcům nebo třeba běžným rodinám, zvláště pokud mají děti. Border teriéry strašně baví si s nimi hrát, protože sami vlastně zůstávají po celý svůj život „malými dětmi“ a vydrží si hrát až do vysokého věku. Borderi jsou nenároční, docela poslušní a na rozdíl od mnoha módních plemen bezproblémoví a zdraví psi. Já už bych je skutečně nevyměnila.

*S Alenou Auerbach
rozmlouvala Lea Smrčková*